

[Erhard Jakobsen]

at føre igennem, og jeg gentager: Havde ikke »de riges klub«, som man så hånligt talte om, været til stede og kunnet betale nogle af alle de omkostninger ved det svineri, som de kommunistiske systemer har lavet i Europa i en årække, rådet bod på alle de ulykker, som de har lavet, så havde udviklingen ikke været mulig.

Lad os huske det, inden vi begynder at tale om at ændre NATO, ophæve NATO og ændre EF. Der er ikke meget i EF, der skal ændres i hvert fald, det er helt afgjort, for vi har netop fundet den rigtige vej. Der er ikke endnu tale om, at Øst og Vest finder hinanden på ideologisk grundlag. Der er tale om, at Øst totalt har opgivet sit ideologiske grundlag. Vi skal så ikke komme og fortælle dem, at de nu skal acceptere vort system. De må selv om, hvad de vil acceptere, og hvad de vil gøre.

Det afgørende er, at vi intet har at lære af de systemer, der har eksisteret i Østlandene. Det er fallit alt sammen; det er færdigt alt sammen. Derimod har vi meget at lære af hinanden og os selv i Vesteuropa og i USA, det er klart. Og vi skal fordomsfrit bedømme situationen på et helt andet grundlag end det, vi har haft før.

Blandt de ændringer, der også har været, er der den ændring i EF-holdningen her i landet, som jeg havde lejlighed til at omtale tidligere i dag. Jeg mødte et lille sjovt eksempel på det forleden aften i nattoget, hvor en gruppe journalister var på vej til Bruxelles til et studiebesøg. Deres leder fortalte, at de også for et år siden havde lavet et sådant studiebesøg, og at de da måtte tigge og bede 8 mennesker om at tage med. Denne gang havde der været 80 ansøgere til 18 pladser.

Det er ganske tydeligt, at alt det, der foregår i EF, efter at det indre marked har sat fart i det, gør, at der er en helt anden interesse for EF, end der har været før i tiden. Jeg har tidligere i dag haft lejlighed til at konstatere den glædelige udvikling, der er sket her i Tinget, og det skal jeg ikke gå dybere i, men vil blot sige, at vi altså også skal passe på, at vi ikke ødelægger det, der her er på vej, at vi koncentrerer os om en seriøs debat, om problemer, der er problemer. Det er klart, at vi EF-tilhængere her må erkende, at der er spørgsmål, om hvilke vi må sige: Jamen hvordan søren klarer man nu det?

Men det må ikke blive en debat om det, som jeg tidligere i dag har kaldt skinproblemer. Det

er et skinproblem, når man fabler om, at Danmark skal afgive en eller anden suverænitet, som vi, så langt tilbage jeg kan huske, overhovedet ikke har haft. Vi har ikke på det økonomiske område haft nogen form for suverænitet. Ja, vi har nok her i Folketinget kunnet vedtage et eller andet, men det turde vi da kun, fordi vi vidste, at det ikke kunne udløse de og de virkninger her og de og de virkninger dér. Vi måtte nøje overveje: Hvad gør alle de andre lande, hvis vi nu gør sådan? Det er ikke suverænitet. Der er jo ingen lande, der har suverænitet på den måde, at de kan blæse på, hvordan andre vil reagere på det, de gør, og derfor er det et skinproblem, om Danmark afgiver noget suverænitet, for vi har ikke suverænitet på de væsentlige økonomiske områder.

Når man er i en situation, hvor ikke engang den ledende tyske bank, men bare en stor tysk bank ved at ændre renten kan sætte en bølge af økonomiske foranstaltninger i gang rundt omkring i Europa, så må da enhver kunne indse, at det er på tide, at denne tyske bank kommer ind i et fælles område. Vi har hele tiden været inde under fælles ansvar. Vi har hele tiden måttet tage hensyn, men nu er det de store lande og deres økonomiske institutioner, der bliver tvunget ind i et samarbejde. Det må et lille land da være levende interesseret i.

Nu skal jeg straks erkende, at Kommissionens forskellige udspil ikke har været de heldigste. Jeg husker den rædselsfulde situation, hvor de bildte danske vælgere ind, at vi skulle til at lave det dér. De havde kun lige fået papiret udsendt – det var lige udkommet her i Danmark – så havde de allerede fået hele deres forslag smidt i hovedet dels af Ministerrådet, dels af Parlamentet. Men debatten i Danmark fortsatte på grundlag af de 40 mia. kr., og jeg har såmænd mødt det for nylig hos mennesker, der nu engang ikke følger bedre med.

Kommissionens udspil har ikke været for heldige, heller ikke med hensyn til det, vi diskuterede i november vedrørende kontrollen med vore budgetter. Og jeg fik forleden ved et lille internt møde nede i EF et indtryk af, hvor det stammer fra. Der er en fransk nationalbankdirektør, som har haft meget stor indflydelse på Delors og åbenbart har haft lejlighed til at skrive lige netop de kapitler, der drejer sig om det. Hans indstilling forekom mig i og for sig at væ-